

LICEUL DE ARTA
BAIA MARE

Vocatie si educatie

SEMINARUL TEOLOGIC LICEAL ORTODOX
"SF. IOSIF MARTURISITORUL" BAIA

Colectivul redactional al revistei:

Director,
Pr.Lect.Univ.Dr. Nechita Marius

Prof. Cotet Rodica

Prof. Roatis Bogdan

Prof. Ciolte Daniela

Inf. Babici Aida

COORDONATORII PROIECTULUI:

Prof. COTET RODICA , LICEUL DE ARTA **-**BAIA MARE; SEMINARUL TEOLOGIC LICEAL ORTODOX “SF. IOSIF MARTURISITORUL”- BAIA MARE

Prof MIRELA STAN , LICEUL DE ARTA -BAIA MARE

Prof. DANIELA CIOLTE, SEMINARUL TEOLOGIC LICEAL ORTODOX “SF. IOSIF MARTURISITORUL”- BAIA MARE

Prof. ROATIS BOGDAN, SEMINARUL TEOLOGIC LICEAL ORTODOX **“**SF. IOSIF MARTURISITORUL**”-** BAIA MARE

<u>Directorii celor doua scoli:</u>

Pr.Prof.Drd. NECHITA MARIUS, SEMINARUL TEOLOGIC LICEAL ORTODOX “SF. IOSIF MARTURISITORUL” -BAIA MARE

Prof.CRISTINA NEMES BOTA, LICEUL DE ARTA - BAIA MARE

Prof. MANDACHE RADU, LICEUL DE ARTA **-** BAIA MARE

ARGUMENT

Derularea proiectului ***VOCAȚIE ŞI EDUCAȚIE*** a pornit de la ideea ca tinerii au nevoie sa se cunoasca, să comunice să se înbogățească spiritual să măsoare cât de mult se aseamănă în aspirații şi cât este de important să clădească impreună lumea la care visează.

Şcoala trebuie să se afle în dialog autentic şi permanent cu societatea, străduindu-se să realizeze punți de legătură între nevoile educaționale, resursele/disponibilitățile intelectuale ale copiilor.

Colaborarea dintre elevii celor doua şcoli nu este un proces spontan, ci este *o activitate organizată, susținută, conştientă, direcționată spre problemele educative* ale tinerei generații. Aceste activități întregesc activitatea educativă a şcolii, aducând un surplus informațional elevilor şi completând condițiile concrete ale educației acestora. Astfel *experiența de învățare non-formală şi informală întregeşte, completează şi lărgeşte experiența de învățare formală*.

Elevii devin capabili să înțeleagă lumea în care trăiesc şi să o transforme, să se cunoască pe sine şi să se transforme, să recepteze şi să transmită mesaje, exprimându-şi gândurile şi sentimentele fie prin comunicare verbală, utilizând un limbaj bogat şi nuanțat, fie prin creație plastică.

OBIECTIVE SPECIFICE:

1. Să se realizeze o intercunoaştere a elevilor prin intermediul produselor activităților desfăşurate de elevii din cele doua scoli ;
2. Atragerea efectivă a elevilor în organizarea unor activități cu caracter extracurricular, conducând la creşterea calitativă şi cantitativă a acestor activități;
3. Să se găsească modalități variate de exprimare a gândurilor şi sentimentelor privitoare la anumite teme de interes comun (creații literare sau cele picturale/plastice
4. Să se desfăşoare activități educative în comun (în parteneriat), la fiecare din cele două şcoli;

Incondeierea oualor

Incondeierea oualor reprezinta un obicei stravechi in traditia Romaneasca. Ouale incondeiate sunt o marturie a datinilor, credintelor si obiceiurilor pascale, reprezentand un element de cultura spirituala specific romaneasca.

Deoarece oul rosu este purtatorul unor semnificatii profunde legate de invierea lui Hristos si de reinnoirea naturii, crestinii s-au ostenit sa-l incondeieze, desenand cu ceara motive decorative ancestrale, de o rara frumusete.

Oul vazut ca un simbol primordial, samanta vietii, potrivit traditiei, este vopsit si incondeiat in zilele de joi si sambata din Saptamana Mare, indeletnicirea inrosirii oualor fiind rezervata aproape in exclusivitate femeilor.

Oul incondeiat ne transmite bucurie, uimire, smerenie, impacare, pentru ca in ornamentatia lui, de fapt, se opereaza cu simboluri (soare, luna, cruce, etc.), cu modele din natura (plante, animale, obiecte casnice) si cu modele de tesaturi populare, cu tot repertoriul lor de semne sacre.

Motivele folclorice utilizate sunt: spicul, soarele, frunza si ca o reconfirmare a crestinatatii romanesti, crucea.

In Muntenia si Oltenia, motivele ornamentale sunt naturaliste, dar cu mai putine culori.

In judetul Olt se remarca centrul de la Obaga unde aceasta ideletnicire populara a fost adusa la nivel de arta.

In Transilvania si Banat se distinge incondeierea printr-o mare varietate de modele si culori, iar Tara Barsei este renumita pentru desenul si compozitia ornamentala si cromatica de o mare finete.

Decorarea oualor cu vopsele se face tot cu ajutorul cerii, prin procedeul "batic". Oul alb, golit de continut, se decoreaza cu ceara pe spatiile care urmeaza sa ramana albe. Se scufunda oul in vopsea galbena, se scoate, se usuca si se aplica ceara pe spatiile care vor ramane, in final, galben

Apoi oul se va scufunda in vopsea rosie. Procedeul se repeta in functie de numarul de culori, pornindu-se de la culorile mai deschise catre cele mai intense. In final oul se acopera cu un strat de nitrolac, care va da stralucire oului si va proteja decoratiunile.

Ornamentica oualelor decorative este extrem de variata, ea cuprinde simboluri geometrice, vegetale, animale, antropomorfe si religioase.

Pictura icoanelor pe sticla

O definitie a icoanei pe sticla spune ca aceasta se lucreaza dupa model (izvod, izvor). Izvodul era scos periodic de vechi mestesugari romani pentru a se executa cateva lucrari si dupa aceea era iar pus la pastrare.

Fara proportii anatomice, dar echilibrate chromatic modelele in circulatie dupa care se lucreaza au o vechime de 200-300 ani.

Pe icoanele de sticla nu se semneaza pentru ca nu sunt originale. Scrisul este chirilic, dar fiind de oamenii de analfabeti (nu toti ucenicii mesterilor stiau sa scrie) s-a denaturant in timp si nu intotdeauna se intelege numele sfantului sau al scenei reprezentate.

Primele icoane au fost gasite la Nicula langa Cluj, apoi la Sibiel, Fagaras

Exista cateva elemente tipice unei icoane pe sticla: se deseneaza un personaj sau mai multe, restul spatiului se umple cu chenare de flori, chenare de sfoara rasucita (Nicula), steluta de Fagaras (Tara Oltului), Brasov (Scheii Brasovului). In Moldova icoanele sunt impodobite cu flori mai mari decat oamenii.

In icoanele lucrate dupa tipic nu se foloseste Rotring, ci cu pensule foarte subtiri sau penita. Astfel liniile iesite din pensula ies de diferite grosimi. Inainte pensulele se faceau din par de coada de pisica neagra culese la ora 12 noaptea. S-a incercat si cu par din coada de cal sau de veverita. Pentru luminarea anumitor portiuni se foloseste o dunga alba ce dubleaza dunga neagra.

Culorile se folosesc aproape necombinate, poate doar mai stinse sau mai luminate.

Se cumparau pulberi (oxizi, cristale) ce se sfaramau in mojar si apoi se amestecau cu ulei, galbenus de ou si altele.

Icoanele pe sticla sunt in general caracterizate de numarul mare de personaje (dovada lucrarile complexe unele chiar cu mai mult de 10 scene).

Poate fi un personaj central cum ar fi Maica Domnului ce apare in trei ipostaze: vesela cu Sfantul Prunc, indurerata cu Iisus pe cruce sau la Nasterea Domnului.

Rama se freaca cu lumanare si cu peria pentru a se obtine un luciu de icoana veche.

Un detaliu interesant este faptul ca icoanele pe sticla au un chenar pentru a se sti pana unde se intinde icoana (pentru a nu se crede ca a fost acoperita de rama). Chenarul poate ocoli toata lucrarea sau numai o parte sub foma de bucla sau cupola.

Sfinții de fiecare zi

Un călător, fiind nevoit să treacă printr-o apă adâncă, fu aproape să se înece. Apărut ca din senin, cineva i-a venit în ajutor. Omul l-a întrebat cum să-i mulțumească. Acela i-a răspuns:

- Uite: tu eşti călător; călătoreşti mult prin lume. Ca să nu socoteşti că îți cer prea mult, peste un an ne vom întâlni în acest loc şi, atunci, îmi vei da lucrul pe care vei vedea că oamenii îl prețuiesc cel mai puțin.

*Omul se învoi. Umblă mult prin lume. Şi, cu cât se împlinea anul, devenea tot mai trist. În călătoriile sale înțelesese că lucrul pe care-l prețuiesc cel mai puțin oamenii este chiar sufletul lo***r.**

Aparent, trăim doar într-o societate de trupuri. Dacă ne obişnuim cu ideea, ajungem să trăim într-una a corpurilor. Apoi, mai devreme sau mai târziu, câteodată, printre obiecte. În cele din urmă, de fapt, nici nu mai putem spune că trăim.

Primul pas spre sfințenie începe cu conştiința că avem suflet. Că trupul are un suflet. Spunem că aceasta este o problemă ce ține de demnitatea umană. Ținând de demnitatea umană, problema încetează de a fi o problemă şi devine o taină. Conştiinței de mai sus îi este simultană aceea că sufletul are un trup. Se întregeşte astfel taina omului, omul ca taină.

Sfântul ca om normal. O lume sfântă ca o lume de normalitate. Două teze subânțelese, mult prea simple, deci degrabă desconsiderate.

Petre Țuțea spune că Hristos l-a creditat pe om cu cea mai mare posibilitate: aceea de a deveni dumnezeu. Părintele Dumitru Stăniloae arată că doar sfântul, omul îndumnezeit, este cu adevărat om; el este omul adevărat. Omul normal ca om îndumnezeit. Ce ecuație! Omul normei divine. Fergus Gordon Kerr completează parcă: singurul om adevărat care a trăit pe acest pământ a fost Iisus Hristos. El ne-a învățat ce înseamnă să fim oameni. Dumnezeu ne-a învățat ce-nseamnă să fii om.

Pe patul morții, Leon Blois avea un singur regret: regretul de a nu fi putut fi sfânt. În orice scară de valori, pe primul loc nu stă nici savantul, nici eroul, ci sfântul. El încununează umanitatea. Tot cuvintele lui Țuțea, desigur.

Pe patul morții, Leon Blois avea un singur regret: regretul de a nu fi putut fi sfânt. În orice scară de valori, pe primul loc nu stă nici savantul, nici eroul, ci sfântul. El încununează umanitatea. Tot cuvintele lui Țuțea, desigur.

Mai există sfinți? Mai pot exista „candidați la sfințenie" (iarăşi Țuțea)? Este ca şi cum am întreba dacă nu suntem anacronici vorbind despre iubire într-o vreme a singurătății cronicizate. Sfinții există cu necesitate. Ei sunt mai necesari lumii decât îşi este ea însăşi. Pentru că ei o iubesc. Cu toate că: numai fiind nedrepți cu sfinții putem să recunoaştem vreun drept acestei lumi (de data asta Cioran). Anonimi ai „Marelui Anonim", sfinții trăiesc printre noi, pentru noi. Ca noi să ne mai putem numi oameni.

Cine poate deveni sfânt? Tâlharul de pe cruce, omul de pe stradă. Poate deveni sfânt oricine poate deveni. Atâta vreme cât crucea ne râmâne cale, chiar dacă „strada" ne devine o cruce din ce în ce mai grea.

Tis Roa

